

אל לייזר וולף *

הן אתה צאצא מפואר של איוב ושל מוֹטְקָה חב"ד,
 כי גדלת ברחוב יהודי, ליד שער של עץ ופפר, –
 איך באלף-לילות יואחד כף נדחקת אל קצה אשכאבך
 עם הייפי לרעוב, ולמות כה גלמוד, מנדה, מנכר?

כף אנוכי עומד ליד זו הבאר, ואתה מדי ערב
 דליו עץ מנטפים בנדיף הולך וגורר אל הבית,
 מפזר פניני הן בחצר מזהמת באפר – בלי הרף,
 ונדמה לי: אפשר עוד למצוא שם פנינים, הקורצות וצדות את העין.

ועתה שור וראה: הגבן מסבל שני דלילים מלאי דם כדמו.
 אל הבית אני מתגנב כמו צל, בחשאי כרסיס, לאטו.
 וכמו אשמדאי את כסא המלכות, כס הפז של שלמה –
 כף הפעיל הגבן תעלול של קסמים – ועליך השליט מלכותו.

הן לשוא הוא לבש את הדמות של גבן, זה ידוע לכל!
 השכן הטילך שם הרחק, מעברו של נהר סמבטיון.
 הוא גומע גמיעות מן הדלי, ומחביא בו רגלי תרנגול –
 הטבעת שלך מידו הנצניץ – ואבוי לאותו נצחון!

אף הנה התחול דמוי הספינקס. הוא רתק על ידו צבת בצבת!
 – והיכן לייזר וולף? – הוא נושף בקולו כעוגב.
 אז נבהל הגבן. התחול מזנק כעור פאחה
 אל חלקת צנארו, ומשם בועפו מילל חרוזיך שלך שאהב.

יולנה, 1945

* אברהם טוצקבר כתב את השיר 'אל לייזר וולף' לכבוד ירידו המשורר, שגווע ברעב אי שם באסיה הסובייטית הרחוקה, בעיירה שכדיזיאבס. השיר ראה אור לראשונה בכתב העת עפאכע, ניויורק, חוברת 32-33, עמ' 182. להלן הועתק אל הקובץ **ידישע גאס**, נייר יארק 1948, עמ' 66, ולכרך הראשון **פאעטישע ווערק**, תל-אביב 1963, עמ' 548. תרגם לעברית: שלום לוריא.